

A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a

által képviselt **Tettye Forrásház Pécsi Városi Víziközmű Üzemeltetési Zrt.** (7621 Pécs, Széchenyi tér 1.) felperesnek a bírósági képviseleti irodavezető, jogtanácsos által képviselt **Gazdasági Versenyhivatal** (1054 Budapest, Alkotmány u. 5.; lev. cím: 1391 Budapest 62., Pf. 211.) alperes ellen **versenyügyben hozott Vj/42-102/2013. számú közigazgatási határozat felülvizsgálata** iránt indított perében meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a keresetet elutasítja.

Kötelezi a felperest, hogy tizenöt nap alatt fizessen meg az alperesnek 50.000 (azaz ötvenezer) forint perköltséget, valamint az államnak – az illetékügyekben eljáró hatóság külön felhívására – 78.000 (azaz hetvennyolcezer) forint kereseti illetéket.

Az ítélet ellen a kézbesítéstől számított tizenöt nap alatt van helye fellebbezésnek, amelyet a Fővárosi Törvényszékhez címzetten, a jelen bíróságnál kell írásban, három példányban előterjeszteni.

I n d o k o l á s

A felperesi gazdasági társaságot Pécs Megyei Jogú Város Önkormányzata alapította, az Önkormányzat tulajdonában áll. 2009 októberétől látja el Pécs városát ivóvízzel, gondoskodik a szennyvízelvezetésről és -kezelésről, 2010 márciusától pedig a helyi lakossági folyékony hulladék begyűjtését és ártalmatlanítását is végzi. A közszolgáltatások körébe tartozó szolgáltatásai mintegy ezer lakost érintenek; 2010-ben 2011-ben további Pécs környéki település csatlakozott az ellátási területéhez. A felperes a mellékvízmérők szakszerűségi vizsgálata (beleértve a zárral való ellátása) szolgáltatás és az ahhoz kapcsolódó kiszállás vonatkozásában alkalmazott díját a fogyasztók számára hátrányosan, tisztességtelenül és túlzottan magas mértékben állapította meg. Olyan díjat alkalmazott, amely jelentősen eltért a szolgáltatás nyújtásával összefüggő, gazdaságilag indokolt költségektől és a tisztességes nyereséghez szükséges szinttől. A költségkalkulációjából adódó egyes költségmértékek kiugróan magasak voltak más, vele összehasonlítható helyzetben lévő vállalkozás által figyelembe vett költségek mértékéhez képest, továbbá olyan költségelemet is beszámított, mely más szolgáltatáshoz kapcsolódott, és amelyet a hasonló szolgáltatást nyújtó vállalkozások nem vettek figyelembe; nem igazolta, hogy mindezen költségek indokoltak volnának a szolgáltatáshoz. A felperes alkalmazott díja is jóval magasabb volt a többi vállalkozás által alkalmazott díjakhoz képest.

Az alperesi versenyhatóság e felperesi magatartás kapcsán – a jogsértés valószínűségét

észlelve – 2013. május 17-én versenyfelügyeleti eljárást indított a felperessel szemben. Eljárása eredményeként, a 2015. június 24-én kelt, felülvizsgálni kért határozatában megállapította, hogy a felperes a tisztességtelen piaci magatartás és a versenykorlátozás tilalmáról 1996. évi LVII. törvény (a továbbiakban: Tptv.) 21. § a) pontját megsértve visszaélt gazdasági erőfölényével, amikor 2011. május 1-jétől túlzottan magas díjat alkalmazott a mellékvízmérők szakszerűségi vizsgálata (beleértve a zárral való ellátása) szolgáltatásra és az ahhoz kapcsolódó kiszállásra. Megtiltotta a jogsértő magatartás további folytatását és a felperest 1.300.000 forint bírság megfizetésére kötelezte.

Határozatának indokolásában bemutatta az eljárás megindításának szempontjait (I. fejezet), a felperes körülményeit (II. fejezet), a szabályozási környezetet (III. fejezet). Utóbbi körben kiemelte, hogy a víziközmű szolgáltatásokra vonatkozóan az Országgyűlés a 2011. év folyamán új szabályozást alkotott, amivel a vízgazdálkodásról szóló törvényt váltotta fel. Az új szabályozás a víziközmű-szolgáltatásról szóló 2011. évi CCIX. törvényben (a továbbiakban: Vksztv.) öltött testet, amely törvény előírásai fokozatosan, 2011. december 31. és 2015. január 1. között lépnek hatályba. Rámutatott, hogy a vezetékes ivóvíz-szolgáltatás díja hatósági áras, mely hatósági ár a bekötési vízmérőig szolgáltatott ivóvízre vonatkozik, vagyis a szolgáltatás nem tartalmazza a mellékmérők leolvasását és az annak alapján történő számlakészítés díját. A mellékmérők leolvasásával és az elkülönített vízhasználat számlázásával kapcsolatos szolgáltatások, valamint a mellékvízmérők felszerelése és cseréje, valamint szakszerűségi vizsgálata, ennek részeként plombálása szolgáltatások díja szabadáras kategóriába tartozik; ezekre vonatkozóan nincs és a vizsgált időszakban sem volt sem közvetlen, sem közvetett árszabályozásnak minősülő szabályozás.

Rögzítette az ügyben feltárt tényállást és annak bizonyítékait (IV. fejezet). Itt mutatta be a mellékvízmérők szerepét, az ahhoz kapcsolódó szolgáltatásokat, részletezve, hogy a mellékvízmérő alkalmazása két, egymástól elkülönült tevékenységet (szolgáltatást) feltételez az ivóvíz-szolgáltató részéről: az elkülönült vízhasználók fogyasztásával összefüggő feladatok (leolvasás, leolvasás adminisztrációja, számlázás) elvégzése, illetve a mellékvízmérők felszerelésével és cseréjével összefüggő szolgáltatás (mellékvízmérők zárral való ellátása, valamint az ahhoz kapcsolódó szakszerűségi vizsgálat, egyes vízműveknél műszaki átvétel) összefügg ugyan – hiszen ugyanazon mellékvízmérőket érintik – tartalmuk, felmerülésük egymástól különbözik, így költségeik is egymástól elkülönítetten kezelendők. A két szolgáltatás úgy időben, mint tartalmában elválik egymástól. A mellékvízmérő szakszerűségi vizsgálat és zárral való ellátás szolgáltatás nyújtásának időpontjában sem az ivóvíz-szolgáltató, sem az elkülönült vízhasználó nem tudhatja, hogy az azt követő 6, illetve 8 évben valóban meg fog-e valósulni a mellékvízmérőn mért mennyiségek alapján történő elszámolás, illetve az milyen módon, milyen költségek mellett fog megvalósulni (34. pont). Táblázatban mutatta be a mellékvízmérők elhelyezkedését a felperes ellátási területén (46. pont). Szintén táblázatos formában szemléltette a felperes áralkalmazására vonatkozó adatokat (47. pont) és a vizsgálattal érintett szolgáltatás költségeire vonatkozó információkat (53. és köv. pontok). Feltárta a hasonló tevékenységet folytató piaci szereplők árait és költségeit, melyet ugyancsak táblázatba foglalt (73. pont).

Meghatározta az eljárás tárgyát képező árak elemzésének módszereit és kereteit (V. fejezet),

kiemelve a költségelemzés módszerét és az ún. benchmark (összehasonlító) módszert. Utóbbi vonatkozásában kifejtette, hogy a vizsgálatban a felperes által alkalmazott árakat és az ezen árak kialakítása során figyelembe vett költségeket más vállalkozások által nyújtott, a vizsgált szolgáltatással összehasonlítható szolgáltatásokra alkalmazott árakhoz és az ezen árak kialakítása során figyelembe vett költségekhez viszonyította. A vízszolgáltatóknak saját ellátási területükön monopóliumuk van az ivóvíz-szolgáltatásra és az ahhoz szorosan kapcsolódó szolgáltatásokra (e körben a mellékvízmérők zárral való ellátását eredményező szolgáltatásra is). A mellékvízmérők szakszerűségi vizsgálata és zárral való ellátása szolgáltatás nyújtása ennek megfelelően nem versenypiacon történik. Főszabály szerint a versengő piacokon kialakult árak jelentik a legjobb benchmarkot, mert egy versengő piacon a közgazdasági elméletek szerint az árak a (határ)költségekkel egyeznek meg. Ez azt is jelenti, hogy a versengő piacon benchmark alapjául szolgáló árak az indokolt költségekre, a befektetéssel arányban álló haszonra („tisztesseges nyereség”) fedezetet nyújtanak, de annál nem magasabbak, így összességében a leghatékonyabb eredményt biztosító áraknak minősíthetők. Jelen esetben a megfelelő benchmark kiválasztását nagyban nehezítette, hogy alapvetően nem versengő vállalkozások árait és költségeit kellene egymáshoz hasonlítani. Ezen vállalkozások alapvetően nem határköltség alapú árazást alkalmaznak. Ez azonban nem azt jelentette, hogy a mellékvízmérők zárral való ellátása szolgáltatásra vonatkozó áralkalmazás benchmark módszerrel történő elemzése lehetetlen lenne. Annyit jelent csak, hogy a benchmark elemzéshez szükséges mintát körültekintően kell összeállítani, vagyis abban az eljárás alá vonthoz hasonló releváns külső körülményekkel rendelkező vállalkozások megfelelő szolgáltatása(i) szerepeltethetők. Amennyiben ezen, nem versenyző körülmények között tevékenykedő, ugyanakkor hasonló műszaki-demográfiai jellemzőkkel rendelkező vállalkozásokhoz képest is jelentős eltérések tapasztalhatók, az utalhat arra, hogy az adott vállalkozás az indokolt költségeket, a befektetéssel arányban álló hasznot jelentősen meghaladó, a fogyasztók esetleges kizsákmányolására alkalmas profitra tesz szert. Bemutatta, hogy a felperes esetében a következő szolgáltatók áraival végzett összehasonlítást: Bácsvíz Zrt., Debreceni Vízmű Zrt., Nyírségvíz Zrt., Szeged Vízmű Zrt., Duna Menti Regionális Vízmű Zrt., Zsigmondy Béla Zrt., Kavíz Kft., Délzalai Vízmű Zrt., Víz- és Csatorna-művek Koncessziós Zrt., Bakony-karszt Vízmű Zrt., Zalavíz Zrt. A benchmark alapjául szolgáló minta kiválasztásánál első lépésben abból a feltételezésből indult ki, hogy a homogén jogszabályi környezetben, a vizsgált szolgáltatásra vonatkozóan hasonló input árak mellett dolgozó vízművek költségei legfeljebb a vizsgált tevékenység sajátos körülményei (az ellátott települések száma, mérete, lakosságszáma és/vagy földrajzi kiterjedése, ezzel összefüggésben az alapszolgáltatáshoz alkalmazott csővezeték-rendszer paraméterei, valamint az ellátási területen lévő bekötési vízmérők száma) miatt térhetnek el egymástól (88. pont). A különböző környezetben (különböző sajátos körülmények között) dolgozó vízművek jellemzőit ezért összehasonlította, melyet táblázatba foglalt (89. pont). Elemezte továbbá, hogy a mellékvízmérők zárral való ellátása (plombálás) során felmerülő, jól körülhatárolható, minden egyes víziközmű-szolgáltató esetében azonos költségelemeket milyen mértékben befolyásolják a már említett földrajzi jellemzők és a vízhálózat műszaki paraméterei, annak érdekében, hogy az egyes szolgáltatók között a költségekben és díjakban mutatkozó esetleges (jelentősebb) eltérések magyarázhatóak-e, indokolhatók-e földrajzi, műszaki adottságbeli különbségekkel. Módszerként a statisztikából ismert korreláció-analízist választotta, amelynek eredményét mátrix formájában mutatta be (91. pont). A költség- és áradatok összevetése

alapján megállapította, hogy a mellékvízmérő plombálás költségei és árai nem mutatnak egyértelmű korrelációt sem az egyes vízművek által ellátott település(ek) méretével, sem lakosságszámával, sem a vízmű által kezelt csővezetékek hosszával, sem pedig a bekötési vízmérők, vagy a mellékvízmérők számával. Óvatos következtetésként mindössze az állapítható meg, hogy gyenge-közepes együttmozgás látszik egyes műszaki paraméterek (törzshálózat hossza, mellékmérők száma, népsűrűség), valamint az egyes költségelemek között. Az adatok, valamint a mellékvízmérő szakszerűségi vizsgálat és zárral való ellátás szolgáltatás elemzése eredményei azt mutatják, hogy az érintett szolgáltatás egy homogén tevékenység, amely így összehasonlítható költségelemekkel rendelkezik a különböző területeken hasonló tevékenységet végző vállalkozásoknál. Amennyiben pedig valamely vállalkozás ezen a költség szinten nem tudja a tevékenységet végezni, úgy neki kell bizonyítania, hogy melyek azok a sajátosságok, amelyek az ő esetében eltérő költségeket indokolnak (94. pont). Mindezek, valamint a vizsgált és az ahhoz kapcsolódó tevékenységekre vonatkozó jogi szabályozottságból adódó környezet-azonosság garantálják azt, hogy a mintában szereplő szolgáltatók tevékenysége, költségstruktúrája és áralkalmazása összehasonlítható a felperesével. Így a mintában szereplő szolgáltatók által nyújtott hasonló szolgáltatások megfelelő viszonyítási alapnak minősíthetők a vizsgálat által érintett szolgáltatás elemzése során benchmarkként való alkalmazásra. Tekintettel az időben viszonylag stabilnak tekinthető ár- és költségviszonyokra, az elemzéseket a 2012. évre vonatkozó adatok alapján készítette el.

Ezt követően a határozat részletezte a felperes versenyfelügyeleti eljárás során képviselt álláspontját (VI. fejezet), a döntése jogi hátterét (VII. fejezet), majd rátért a vizsgált felperesi magatartás jogi értékelésére (VIII. fejezet). Az eljárásban vizsgált magatartás szempontjából érintett piacként a mellékvízmérők szakszerűségi vizsgálata és annak részeként zárral való ellátása szolgáltatás nyújtását azonosította a felperes szolgáltatási területén mint helyi piacon. Megállapította, hogy miután a felperes szolgáltatási területén a felperes vagy alvállalkozója végzi az vizsgált tevékenységet, így a felperes monopolhelyzetet élvez, gazdasági erőfölénye az érintett piacon az adott szolgáltatás vonatkozásában fennáll.

Vizsgálatának célja annak tisztázása volt, hogy a felperes által a mellékvízmérő szakszerűségi vizsgálata és annak részeként zárral való ellátása szolgáltatásra alkalmazott díjainak mértéke, illetve ezek alkalmazása kizsákmányoló visszaélésnek minősülhet-e. Az esetlegesen kizsákmányoló jellegű visszaélés a túlzó árazás tényállásának szemszögéből került vizsgálatra. Hivatkozott az Európai Bíróságnak a United Brands ügyben hozott ítéletére, mely szerint túlzott mértékűnek tekinthető az olyan ár, mely nem áll ésszerű viszonyban a nyújtott szolgáltatás gazdasági értékével; annak megítélése, hogy mely esetekben nem áll arányban az ár a termék gazdasági értékével és tekinthető ezért túlzó mértékűnek, több módszer és megközelítésmód alapján történhet. Az adott ügyben kétféle közgazdasági módszerrel (költségelemzés, benchmark) három vetületben vizsgálta a felperes árazási gyakorlatát: egyrészt a felperes díjszabását viszonyította a saját költségeihez, másrészt a felperes költségeit más vállalkozások költségeihez, harmadrészt a felperes árait más vízművek áraihoz.

Rámutatott, hogy az ár költségalapú vizsgálata során a felmerült és indokolt költségek ismerhetők el, azaz az ár kialakítás során az indokoltan felmerülő költségek vehetők figyelembe jogszerűen (túlzottan magas az ár, ha összege meghaladja a vállalkozás gazdaságilag indokolt költségeinek és a befektetésekkel arányban álló hozam alapján adódó

nyereségének összegét). A felperes költségeinek kalkulációját az indokolt költségek figyelembe vételével (az indokolatlannak minősített költségek figyelmen kívül hagyásával) elvégezte, és azt – a felperesi, illetve alperesi költségkalkulációkat összehasonlító – táblázatba foglalta (192. pont). Az indokolt költségek kapcsán egyebek mellett kiemelte, hogy a kiszállás költsége egyrészt a kiszálláshoz használt gépjárművek átlagos költség normájának (forint/kilométer) és az egy kiszállásnál átlagosan megtett távolságnak a szorzatából, másrészt pedig egy út közvetett költségéből tevődik össze. A felperes költségnormának, vagyis egy kilométerre jutó közvetlen gépjárműköltségnek 100 forintot vett alapul, az egy kiszállással megtett átlagos távolságot pedig 6,5 kilométerben határozta meg, ennek alapján egy kiszállás közvetlen költségként a felperes által kalkulált összeg 650 forint volt. A hatóság ezzel szemben az egy kilométerre jutó gépjárműköltséget az állami adóhatóság által elfogadott benzinár és a gépkocsi norma fogyasztása alapján kiszámolható üzemanyagköltségből, valamint a 9 forint/kilométer átalány értékcsökkenési költségből származtatta. Ennek megfelelően 1 liter motorbenzin árát 427 forint/liter mértékben vette figyelembe, a tevékenységhez használt gépjármű fogyasztási normáját pedig – a felperes számára kedvező módon – 10 liter/100 kilométer mértékben. Amennyiben egy oda-vissza utat 6,5 kilométerben határoz meg, úgy az egy kiszállásra eső közvetlen költség 277,55 forint üzemanyagköltséggel és 58,5 forint egyéb költséggel számolva összesen 336 forint. Ez azt jelenti, hogy a hatóság megközelítőleg fele akkora költségnormával (51,7 forint/km) kalkulált, mint a felperes, mely szempontból a kiszállás közvetlen költségét túlzónak tekintette, amely tétel azonban nem gyakorolt jelentőst hatást a költségek mértékére, illetve ebből kifolyólag a díjra sem. Megjegyezte: fontos lehet azonban, hogy a felperes a hasonló területű városokhoz képest jóval rövidebb oda-vissza megtett úttal számolt, a többi vízmű által általánosan alkalmazott 10 kilométer helyett (198. pont). A szolgáltatás közvetett költségeinek meghatározásakor a benchmark elemzés céljából összeállított mintában szereplő közvetett költségek egyszerű számtani átlagát (312,6 forint) használta fel mint indokolt közvetett költségeket. A mintában szereplő közvetett költség-mértékekkel kapcsolatban megállapította, hogy ezek szórása meglehetősen nagy, ugyanakkor szélső értékek egymástól meglehetősen távol esnek (170 forint, illetve 910 forint). Rámutatott, hogy a felperes által kalkulált közvetett költségelemnek a hatóság által kalkulált költségelemtől való jelentős különbözősége zömmel abból adódott, hogy a felperes által a mellékvízmérők szakszerűségi vizsgálata és zárral való ellátása szolgáltatás költségeként elismert, de más szolgáltatás kapcsán felmerülő költségekkel kapcsolatban a hatóság úgy foglalt állást, hogy ezek a költségek a vizsgált szolgáltatástól idegenek, nem indokolhatók a mellékvízmérők szakszerűségi vizsgálata és zárral való ellátása szolgáltatás körében. A költségelemzés során rendelkezésre álló információk és adatok alapján a szakszerűségi vizsgálat és kiszállás teljes költségének meghatározásánál a vizsgálat által megalapozottan feltételezett indokolt költségek figyelembevételével kiszámított teljes termelési költség 1603 forint, mely lényegesen eltért a felperes által bemutatott 5105 forintos teljes termelési költségtől.

Továbbmenően, a benchmark elemzés körében kifejtette, hogy léteznek a vizsgált piachoz hasonló jellemzőkkel, ár- és költségviszonyokkal jellemezhető piacok, és az ezen piacokon tevékenykedő, a felpereshez hasonló tevékenységet folytató vállalkozások. A mellékvízmérő felszerelés és csere utáni szakszerűségi vizsgálat és zárral való ellátása tevékenység egy jól körvonalazható munkafolyamat, minden egyes szolgáltató esetén ugyanazon munkaszakaszokra bontható, ugyanazoknak az anyagoknak a felhasználásával, a plomba

zsinór hosszában lehet csak eltérés. Így a mellékvízmérők felszerelés/cseréje utáni szakszerűségi vizsgálata és zárral való ellátása (plombálás) szolgáltatás felmerülő költségei és díjazása alkalmas az összehasonlításra a különböző szolgáltatók esetében.

A költségek benchmark elemzése kapcsán megállapította, hogy a kiválasztott települések közül a felperes által érvényesített 6700 forintos plombálási díj kiugró értéknek minősíthető. E körben, a gépjármű költség kapcsán visszautalt arra a táblázatára, amely azt mutatja, hogy a felperes működése által érintett területen belül elhelyezkedő mellékvízmérők milyen arányban vannak a központi telephelytől mért 0-5, 5-10, 10-15 kilométeres tartományban, valamint, 15 kilométeren túl. Az egyes vízművek szintén táblázatban bemutatott gépjárműköltségei 2-300 forinttól egészen 1500 forintig (sőt egy szélsőséges esetben 2700 forintig) terjednek. A 11. benchmarkba bevont vállalkozás közül négynek 150-300 forint, ötnek 400-700 forint között mozog a kiszálláshoz köthető gépjárműköltsége. A felperes 650 forint gépjárműköltséget érvényesít a szakszerűségi vizsgálathoz kapcsolódó kiszállási díjában, amely az összehasonlításba bevont víziközmű-vállalkozások hasonló költségéhez viszonyítva semmiképpen sem tekinthető túlzónak. A kiszállási díjat a felperes esetében az egy útra eső közvetett költség növeli meg számottevően (213. pont). A fentiek mellett kiszámította az egyes közműcégek egy kilométerre jutó gépjárműköltségét is. Ebben a vetületben 15,2 forinttól 270 forintig terjednek az egy kilométerre jutó gépjárműköltségek, tehát igen nagy a szórás. A vizsgálat során ilyen esetben a tipikus érték kerül beszámításra, pontosabban az a szűk tartomány, amelybe a megfigyelt elemek jelentős hányada beleesik. A megfigyelések döntő része a 30-70 forint/km intervallumba esik, amihez képest a felperes 100 forintos, egy kilométerre vetített gépjárműköltsége magasnak ítéltető. A korábban rögzítettek szerint a felperes 1565 forint közvetlen költségre 3540 forint közvetett költséget számított rá a szakszerűségi vizsgálat díjának (kiszállás+szerelés) kalkulálásakor. Az összehasonlításba bevont 11 vállalkozás közül 2 nem jelzett közvetett költséget, ezeket az eredményeket a hatóság nem vette figyelembe, mivel a tevékenység végzése mindenképpen maga után kell, hogy vonjon adminisztratív költségeket. Azonban nagyon lényeges különbségnek értékelhető, hogy a felperes a többi vízműnél is megfigyelhető, adminisztrációs tevékenységhez kapcsolódó közvetett költségeken túl az évenkénti két alkalommal történő óraleolvasásra, valamint az ezzel kapcsolatos számlázásra is fedezetet biztosító közvetett költséget is beépített a díjba. Ezekkel a költségtételekkel kapcsolatban az állapítható meg, hogy ezeket a benchmark céljára képzett mintába tartozó egyetlen víziközmű-vállalkozás sem vette figyelembe kalkulációi során. Ez a tény arra utal, hogy az elemzésbe vont víziközmű-vállalkozások maguk sem tekintik a mellékvízmérőt érintő adminisztrációs tevékenység költségeit a mellékvízmérő szakszerűségi vizsgálat és zárral való ellátás tevékenység, illetve szolgáltatás körébe tartozónak (216. pont). 9 vállalkozás nyilatkozata alapján a mellékvízmérő plombálása 170-390 forint közötti közvetett költséggel jár, ennél csak 1 cég kalkulált kiugróan magasabb összeggel (910 forint). Megítélése szerint a tevékenységre jutó, jelen elemzésnél figyelembe vett közvetett költség nem lehet több mint 300-400 forint. Rögzítette, hogy egy másik vetületben is elemezte a közvetett költségek nagyságát. Ennek célja az volt, hogy összehasonlítható legyen, hogy az egyes vállalkozásoknál mekkora a közvetett költségek aránya a teljes költségekre vetítve. A felperesnél ez 69%, amely a vizsgálatba bevont többi társaságnál kimutatott eredményekhez képest lényegesen magasabbnak tekinthető, hiszen a benchmark vizsgálatba bevont közműcégeknél ez a mutató jellemzően 7-21% között van. A második legmagasabb ilyen arány 44%, mely még mindig jelentősen elmarad a felperesnél

tapasztalható költségarányhoz képest. Ezek alapján arra a megállapításra jutott, hogy a közvetlen költségek legfeljebb 20%-ában meghatározott közvetett költségek ítéltetők meg indokoltnak a szakszerűségi vizsgálat (plombálás) tevékenység vonatkozásában (219-220. pont). A költségek benchmark elemzésének eredményét táblázattal is szemléltette (221. pont). Az összehasonlításul kapott adatokat összegezve, figyelembe véve a lehetségesen felmerülő költségelemeket, rögzítette, hogy egy mellékvízmérő szakszerűségi vizsgálatakor megközelítőleg 1846 forintot kitevő költség figyelembe vétele lehet indokolt. Ezt a vizsgálat során kalkulált hipotetikus mércét a felperes jelentősen túllépte, azaz díjalkalmazása nem felelt meg a benchmark mintában figyelembe vett költségek indokolt szintjének. A felperes díjalkalmazása a benchmark során vizsgált költségelemeken felül további költségelemet vett figyelembe díjalkalmazása során: a mellékvízmérő alapján történő elszámolással összefüggésben felmerülő költségeket (közvetett költségei között). Ezzel a gyakorlattal kapcsolatban megállapította, hogy az nem a vizsgálat által érintett szolgáltatáshoz kapcsolódó, annak körében indokoltan és ténylegesen felmerülő költségeket vesz figyelembe. Ezek a további, a benchmarkba vont vállalkozások által a vizsgálat által érintett szolgáltatás körében figyelembe nem vett adminisztrációs költségek legfeljebb a mellékvízmérőket érintő más szolgáltatás keretében merülhetnek fel, s ezeket a benchmarkba bevont vállalkozások is más módon számolják el.

Az árak összehasonlító elemzése körében is – visszautalva a különböző vállalkozások alkalmazott árait összefoglaló táblázatra – megállapította, hogy a felperes ára a mezőnyből kimagaslik, az összehasonlításba bevont szolgáltatók által alkalmazott bruttó díjak egyszerű számtani átlaga 2629 forint volt, a felperes által alkalmazott bruttó díj jelentősen, 155%-kal haladta meg a benchmark értéket. A különbség alapvetően abból a felperesi gyakorlatból adódott, hogy a felperes a mellékvízmérőket érintő másik szolgáltatása során valószínűsíthetően felmerülő költségeket vesz figyelembe a mellékvízmérőket érintő szakszerűségi vizsgálat és zárral való ellátás szolgáltatás díjkalkulációja során.

A határozat kimerítően értékelte a felperes által tett észrevételeket, bemutatta annak indokait, hogy a hatóság a felperes kötelezettségvállalását miért nem fogadta el, továbbá kifejtette az alkalmazott jogkövetkezmények indokait is (IX. fejezet).

A felperes a keresetlevelében – és képviselője a tárgyaláson – elsődlegesen az alperesi határozat megváltoztatásával annak megállapítását kérte, hogy jogsértést nem követett el, másodsorban a határozat hatályon kívül helyezése és az alperes új eljárásra kötelezése iránt terjesztett elő kérelmet. Álláspontja szerint az alperes a tényállást kellő mértékben nem tárta fel, az ügy kapcsán figyelembe vett bizonyítékokat nem okszerűen mérlegelte, és tévesen állapította meg a terhére jogsértést. Bemutatta a víziközmű-szektor jogi szabályozását, kiemelten hivatkozva a 2011. december 31-étől hatályos, a víziközmű-szolgáltatásról szóló 2011. évi CCIX. törvény (a továbbiakban: Vksztv.) rendelkezéseire. Kifejtette, hogy a Vksztv. 76. § (1) bekezdése a víziközmű-szolgáltatás (így a közműves ivóvíz- és szennyvíz-szolgáltatás) addigi, településenként változó szerkezettel, tartalommal megállapított és alkalmazott díjait „befagyasztotta” az ágazatért felelős miniszter díjrendeletének hatályba lépéséig, továbbá felhívta a rezsicsökkentés végrehajtásáról szóló 2013. évi LIV. törvényt (Rezsitv.) 4. §-ában foglaltakat is. A víziközmű-szolgáltató cégeknek ezt követően egy „köztes állapotban”, a hatályos jogszabályi előírásokat betartva, ugyanakkor a Vksztv. hatályba lépése

előtti időből megmaradt – rendkívül diverzifikált – alapokon kellett működniük. A diverzifikált helyzet érzékeltetésére csatolta a KPMG Hungária Kft. által a Magyar Víziközmű Szövetség megrendelésére 2015-ben készített átlógó tanulmány részletét, a Magyar Energetikai és Közmű-szabályozási Hivataltól beszerzett állásfoglalást is. Emellett utalt arra, hogy – a Vksztv. szabályainak megfelelően – a Magyar Energetikai és Közmű-szabályozási Hivataltól működési engedélyt kapott. A mellékvízmérők szakszerűségi vizsgálatával kapcsolatban kiemelte, hogy e szolgáltatást az alaptevékenységen túli másodlagos tevékenységként nyújtja, annak díjait pedig a korábbi szabályozás nem határozta meg, de arra a Vksztv., illetve a Rezsztv. sem vonatkozik, e tevékenységek tehát szabadáras kategóriába tartoztak és tartoznak. Álláspontja szerint ezzel szemben a határozat 88. pontja tévesen hivatkozott arra, hogy az ügy tárgyát képező szolgáltatás tekintetében homogén jogszabályi környezet lenne. A szabályozás bemutatott hiányából meglátása szerint az következik, hogy a mellékvízmérők szakszerűségi vizsgálatának díjaira az árak megállapításáról szóló 1990. évi LXXXVII. törvény (a továbbiakban: Ártv.) rendelkezései irányadók. Kiemelte, hogy a mellékvízmérők szakszerűségi vizsgálata és az ahhoz kapcsolódó kiszállás díja jogszerűségének vizsgálatakor azt kellett volna megvizsgálni, hogy az alkalmazott díj megfelel-e az Ártv. 8. § (1) bekezdésében meghatározott feltételeknek, márpedig e körben az alperes nem folytatott le semmilyen bizonyítást, így nem is vonható le megalapozott következtetés a gazdasági erőfölényével való visszaélése kapcsán. Továbbmenően, megítélése szerint a benchmark módszer a jelen ügyben nem lett volna alkalmazható. E körben kifejtette, hogy mindenekelőtt a víziközmű-szektorban elkezdődött, de még mindig tartó reform miatt az alperes által használt adatok, számítások nem alkalmasok arra, hogy alapját képezzék egy összehasonlító elemzésnek. Utalt a Scandlines Sverige AB ügyben született határozatra, és rámutatott, hogy a határozatban foglaltakkal szemben a mellékvízmérők szakszerűségi vizsgálata szolgáltatás tartalma általánosságban nem állapítható meg a már hivatkozott, eltérő gyakorlatok miatt, emellett adottságai is számottevő mértékben eltérnek a bevont többi víziközmű-szolgáltatóétól (szolgáltatási terület nagyság, törzshálózat hossza, domborzat, felhasználói egyenérték, üzemeltetési költség szerkezet, működési költségek). Az egyes, érintett földrajzi piacokon kialakult árak tehát nem hasonlíthatók össze anélkül, hogy az alperes a különbségeket kvantifikálná. A határozatban szereplő táblázatból (határozat 73. pont) példaként emelte ki a Zalavíz Zrt. és a Szegedi Vízmű Zrt. adatait. Utalt a United Brands ügyre, és hangoztatta, hogy annak megítélése lett volna a feladat, hogy objektíve fennáll-e túlzott aránytalanság a ténylegesen felmerült költségek és a ténylegesen megkövetelt ár között, mégpedig az Ártv. 8. §-ának alkalmazása tükrében, ám ezt az alperes nem vizsgálta. Sételmezte azt is, hogy az alperes a benchmark módszer alkalmazhatóságát semmivel nem támasztotta alá. Hivatkozott ismét a KPMG Hungária Kft. által készített tanulmányra, majd a költségmegtérülés, továbbá a keresztfinanszírozás – Vksztv.-ben rögzített – alapelveire utalva előadta, hogy a többi szolgáltatónál figyelembe vett árszint a keresztfinanszírozás tilalmának törvénybe iktatását megelőzően alakult ki, hangoztatta, hogy „amikor azonban nyilvánvaló ezen tények megvalósulása (keresztfinanszírozás, a költségek meg nem térülése, veszteséges szolgáltatásnyújtás), akkor az így szolgáltatott adatok alapján levont következtetés során szükséges figyelembe venni azokat, hiszen ennek okán a más gyakorlatot követő társaságokkal történő összehasonlítás (benchmark) alapjául megalapozottan nyilvánvalóan nem szolgálhatnak ezen adatok”. Internetes cikket csatolt a Fejérvíz Zrt. gyakorlatára vonatkozóan, és a vonatkozó közmű-szabályozási hatósági közleményt. Hivatkozott arra is,

hogy több szolgáltató nem alkalmaz alapidíjat, van olyan, ahol van alkalmazott alapidíj, de annak mértéke eltér a főmérős és a mellékmérős fogyasztási helyek esetén, de számos olyan eset is van, ahol ez a megkülönböztetés nem érvényesül, esetleg a főmérős fogyasztási helyen van ilyen díj, mellékmérőre ellenben azt nem számlázzák, ismert az ágazatra (víz-szennyvíz) szétválasztott alapidíj is; a gyakorlatok sokféleségét táblázatok segítségével szemléltette. Az összehasonlítást tovább lehetetleníti, hogy míg a szolgáltatók alaptevékenysége egzakt módon szabályozott, úgy egyéb tevékenységei, így a mellékszolgáltatásokhoz kapcsolódó feladatok nemcsak a díjukat tekintve, de műszaki tartalmukban sem egységesek, közöttük jelentős eltérések is lehetnek, fontos lett volna a hatóság részéről a rendszerben gondolkodás és nem csupán egyes részletek kiragadása. Helytelennek tartotta a határozat 216. pontjában írt levezetést. A kiszállás gépjármű költségei kapcsán előadta, hogy az egységár meghatározásakor a főkönyvében megjelenő költségeit vette alapul, amelyek pedig (köz) beszerzési folyamat során alakulnak ki, így teljesen piaci alapú költségnek tekinthetők. Hivatkozott arra továbbá, hogy alperes a gépjárműnorma számításánál a személyi jövedelemadóról szóló 1995. évi CXVII. törvény (Szja tv.) 25. § (2) bekezdése szerinti összeget vette figyelembe, ami azonban a saját gépjárművel történő munkába járásra vonatkozik, nem pedig az üzletszerű használatra, továbbá már 10 éve hatályos, és a valós költségekhez semmi köze. Meglátása szerint az alperes az általa kiválasztott két vizsgálati módszerrel a határozat 198. és 213. pontja szerint ellentétes eredményre jutott. A költségelemzés módszere alapján (198. pont), kijelentette, hogy a kiszállás gépkocsi költségét túlzónak tekinti, majd rögzítette, hogy a többi bevont víziközmű-szolgáltató hasonló költségeihez viszonyítva ez a költségelem a felperesnél semmiképpen sem tekinthető túlzónak (213. pont). Az egy kilométerre vetített költségátalányát a Fővárosi Önkormányzat által meghatározott taxisolgáltatás díjához hasonlította. A közvetett (általános) költségeknek a költségek arányában való szétosztásával összefüggésben hivatkozott a Magyar Energetikai és Közmű-szabályozási Hivatal VK 5/2013. számú ajánlására, valamint saját számviteli politikájára és önköltség számítási szabályzatára, mely utóbbi az előadása szerint az ajánlással összhangban áll, azt a szabályozó hatóság a működési engedélyének kiadáskor jóvá is hagyta. A vonatkozó dokumentumokat csatolta, együtt a 2014. évi költség szerkezetével, mely alapján kiemelte, hogy a piaci viszonyokat és a lakosság teherbíró képességét figyelembe véve a jóváhagyott önköltség számítási szabályzatban rögzített elvektől eltérve tételeken, mindössze fél éves időtartamra tekintettel számította ki a szakszerűségi vizsgálatához tartozó közvetett költségeket, melyekről évenkénti bontást mellékel, álláspontja szerint az – a határozat 219-220. pontjaiban írtakkal szemben – nem eltúlzott. Meglátása szerint eljárása a kapcsolódó további tevékenységek (számlázás, adminisztrációs költségek stb.) vonatkozásában is – kifejezett jogszabályi tiltás hiányában – megfelelő, az, hogy e tevékenységek időben és térben hogyan viszonyulnak a nyújtott szolgáltatáshoz (jelen esetben előre fizetés), nem releváns, árai e tekintetben sem túlzóak, az összeg a 8 év során felmerülő költségeknek csak egy részét fedezi, azok máshonnan nem térülnek meg. Helytelennek tartotta a határozat 34. pontjában írtakat. Összefoglalóan kifejtette, hogy valójában a mellékmérők után fizetendő alapidíj kellene, hogy szolgáljon azon elemek fedezetéül, melyek a konkrét szolgáltatás nyújtásához csak közvetetten, a szolgáltatás megrendelése után, annak igénybe vétele okán jelentkeznek, úgy mint leolvasás, számlázás, esetleges karbantartás stb. Esetében azonban Pécs Megyei Jogú Város Önkormányzata nem állapított meg alapidíjat, csupán fogyasztással arányos díjat, eképpen nála ilyen formában nem térül meg a felmerült költségei egy része. Miután jó gazda

módjára kívánta a rá bízott közművagyonot üzemeltetni – és elkerülni a veszteséges gazdálkodást – ezért, alapidíj hiányában alakította ki a mellékvízmérők szakszerűségi vizsgálata körében a díjait akként, hogy a költségszerkezetbe bekalkulálta a konkrét szakszerűsítési vizsgálatkor felmerülő közvetett költségeken túlmenően az azt követően, annak eredményeként a mellékmérővel történő szolgáltatás során felmerülő közvetett költségek egy részét. Mivel ezen közvetett költségek más szolgáltatók esetében máshol, más soron térülhetnek meg, így esetében hátrányos azon vizsgálati alap, hogy az általa folytatott gyakorlat olyan szolgáltatókkal kerül összevetésre, amelyek nem ugyanezen szisztémával képzik áraikat, mert nem szorulnak rá arra, hogy az egyébként alapidíjban megtérülő költségek érvényesítésére más technikai megoldást válasszanak.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Fenntartotta a határozatában foglaltakat, mert az álláspontja szerint minden tekintetben jogszerű.

A kereset – az alábbiak szerint – nem alapos.

A bíróság az alperesi közigazgatási határozatot a Tpvt. 83-84. §-ai, valamint a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 324. § (2) bekezdés a) pontja alapján, a Pp. XX. fejezete szerinti eljárásban, a Pp. 339/A. §-a értelmében a meghozatalakor fennálló tények és alkalmazandó jogszabályok figyelembevételével, a Pp. 213. § (1) bekezdése és 215. §-a szerint a kereset és az ellenkérelem keretei között vizsgálta felül. A tényállást a Pp. 206. § (1) bekezdésére figyelemmel a rendelkezésre álló közigazgatási iratok, valamint a felek előadása és a becsatolt okirati bizonyítékok egybevetése alapján, a bizonyítékokat a maguk összességében értékelve és meggyőződése szerint elbírálvá állapította meg.

Mindenekelőtt hangsúlyozza a bíróság, hogy a közigazgatási határozat felülvizsgálatát jogszabálysértésre hivatkozással lehet kérni (Pp. 330. § (2) bek.). A felperes által megjelölt jogszabálysértés szabja meg a bíróság számára azokat a korlátokat, amelyek között a bíróság a közigazgatási határozatot felülvizsgálhatja. A közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálatának irányát tehát a felperes által hivatkozott jogszabálysértés jelöli ki. A kereseti kérelemhez kötöttségről és a keresetváltoztatásról szóló 2/2011. (V. 9.) KK vélemény szerint a kereseti kérelemhez kötöttség elve közigazgatási perben is érvényesül; a bíróság csak a keresetlevélben megjelölt jogszabálysértést vizsgálhatja, kivéve, ha semmisségi okot észlel. A fentiekre figyelemmel, a Pp. 3. § (2) bekezdése szerinti kérelemhez kötöttség, és annak közelebbi meghatározása, a már hivatkozott Pp. 213. § (1) bekezdése és 215. §-a szerinti kereseti kérelemhez és ellenkérelemhez kötöttség az adott esetben azt jelenti, hogy a bíróságnak az alperesi határozat felülvizsgálatát – a jelen perben is – a kereseti kérelemben meghatározott körben kellett és lehetett elvégeznie.

A bíróság a felperes kereseti érvelése mentén szükségesnek tartja hangsúlyozni, hogy – amint arra a perben az alperes is utalt –, a felperes jelen perben megfogalmazott kereseti érvei több vonatkozásban is lényegében a versenyfelügyeleti eljárásban kifejtett érvei megismétlésének tekinthetők. Az alperes pedig a határozatában e felperesi előadásokra részletesen kitért, az azokkal összefüggő álláspontját egyértelműen rögzítette. A felperes ezzel ellentétben a perbeli

előadásában nem hivatkozott újabb releváns tényre, körülményre, nem mutatott be arra vonatkozó konkrét jogi okfejtést, hogy e vitás kérdésekben a határozatban már részletesen kifejtett alperesi álláspontot mely ok(ok)ból nem tartja elfogadhatónak. A Pp. 324. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 164. § (1) bekezdése értelmében a per eldöntéséhez szükséges tényeket általában annak a félnek kell bizonyítania, akinek érdekében áll, hogy azokat a bíróság valóban fogadja el. A Pp. 164. § (1) bekezdése szerinti kötelezettség – különös tekintettel a közigazgatási perek sajátosságaira – a tényállás vitatásán túl akkor is fennáll, ha a fél jogi jellegű kifogásokra hivatkozik. A bíróság a felülvizsgálat alapján arra a meggyőződésre jutott, hogy a felperes a Pp. 164. § (1) bekezdése szerint rá háruló bizonyítási teher ellenére nem igazolta kétséget kizáró módon, hogy az alperesi határozat az ügy érdemére kihatóan jogszabálysértő lenne. A bíróság – részleteiben nem megismételve az alperesi határozatban is már leírtakat – az alábbiakat tartja kiemelésre érdemesnek.

A Tpv. 22. § (1) bekezdése szerint gazdasági erőfölényben van az érintett piacon (14. §), aki gazdasági tevékenységét a piac többi résztvevőjétől nagymértékben függetlenül folytathatja, anélkül, hogy piaci magatartásának meghatározásakor érdemben tekintettel kellene lennie versenytársainak, szállítóinak és üzletfeleinek vele kapcsolatos piaci magatartására. A felperes a perben nem vitatta az érintett (áru- és földrajzi) piac mikénti meghatározását, és azt sem, hogy ezen az érintett piacon gazdasági erőfölényben van.

A Tpv. 21. § a) pontja szerint tilos a gazdasági erőfölénnyel visszaélni, így különösen az üzleti kapcsolatokban – ideértve az általános szerződési feltételek alkalmazásának esetét is – tisztességtelenül vételi vagy eladási árakat megállapítani, vagy más módon indokolatlan előnyt kikötni, vagy hátrányos feltételek elfogadását kikényszeríteni. A felperes kereseti érvelésére kiemeli a bíróság, hogy kétségtelenül a megalapozott döntés előfeltétele a tényállás megállapítása, ami a Tpv. 44. § (1) bekezdése folytán az adott közigazgatási eljárásban is irányadó, a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXI. törvény (Ket.) 50. §-a alapján az eljáró hatóság feladata. A tényállás a döntéshez szükséges tények összessége. A tényállás megállapítása során a hatóságnak a számításba jöhető tények közül ki kell választania azokat, amelyek az eljárás célja, a döntés érdekében szükségesek, a döntés szempontjából jelentőséggel bírnak. A jogilag releváns tények körét az alkalmazandó anyagi jogszabályok (jelen esetben a Tpv. idézett, a gazdasági erőfölénnyel való visszaélést tiltó 21. § a) pontja) egyértelműen behatárolják. A felperes a keresetében – a pusztán vitatáson, általános felvetésen túl, miszerint az alperes a tényállást kellő mértékben nem tárta fel, az ügy kapcsán figyelembe vett bizonyítékokat nem okszerűen mérlegelte, tévesen állapított meg a terhére jogsértést – egzakt módon nem jelölt meg semmilyen konkrét, releváns (az irányadó anyagi jogi rendelkezések alkalmazása szempontjából lényeges) tényállási elemet, amelyet a hatóság nem vagy tévesen rögzített volna. Kiemelendő, hogy az adott esetben az alperes igen széles körű, alapos bizonyítást folytatott le a felperesi jogsértő magatartás feltárása érdekében: a vonatkozó történeti tényállást felderítette, tisztázta, azt a beszerzett bizonyítékoknak az ésszerűség és a logika követelményeinek megfelelő, egyenként és összességükben, súlyuk szerinti értékelésével az érintett ügyre vonatkozóan teljes körűen, valósághűen állapította meg, továbbá indoklási kötelezettségének is messzemenően eleget tett: az ügyben feltárt tények és körülmények értékelését elvégezte, határozata világosan tartalmazza mérlegelésének, döntésének szempontjait is.

Hangsúlyozza a bíróság, hogy az alperes a döntését alapvetően a versenyfelügyeleti eljárás során beszerzett adatok, információk átfogó, többféle módszerrel és megközelítésben elvégzett közgazdaságtani elemzésére alapította. Elvégezte a felperes díjszabásának a felmerült költségek alapján történő elemzését, melynek kapcsán rámutatott, hogy a felperes által alkalmazott díj jelentősen eltér a szolgáltatás nyújtása során felmerülő, gazdaságilag indokolt költségek és a befektetéssel arányban álló nyereség alapján meghatározható szinttől. Hangsúlyozta, hogy a felperes az általa alkalmazott díjak alapjául szolgáló, a vizsgálat részére benyújtott kalkulációiban olyan költségelemeket (a mellékvízmérők hitelességi idejében felmerülő elszámolással kapcsolatos költségek) szerepeltetett, amelyek a mellékvízmérőkkel kapcsolatban merülnek fel ugyan, de amelyekkel kapcsolatban nem igazolta, hogy figyelembe vételük a mellékvízmérőket érintő szakszerűségi vizsgálat és zárral való ellátás szolgáltatás körében lenne indokolt, vagyis a felperes más szolgáltatása körében adódó költségeket számolt el a vizsgálatot érintett szolgáltatása költségei között. Mindezek alapján a felperes által a mellékvízmérők szakszerűségi vizsgálata és zárral való ellátása szolgáltatásra alkalmazott díjai túlzóan magasnak voltak értékelhetők. Az alperes benchmark elemzés keretében elvégezte a felperes költségeinek összehasonlítását más, hasonló szolgáltatást végző vállalkozások költségkalkulációival. Ennek eredménye az lett, hogy az összehasonlításban szereplő szolgáltatók által alkalmazott költségekhez képest a felperes költségkalkulációja igen magasnak bizonyult. A többi vállalkozás adatai alapján kalkulált átlagos maximális költségszintnél a felperes hasonló költségeinek szintje összességében is eltérő, mely eltérés különösen a közvetett költségek vonatkozásában kiugró. Az alperes itt is hangsúlyozta, hogy a felperes olyan többlet költségelemeket vett figyelembe a kalkulációiban és az ezek alapján kialakított díjaiban, amelyek felmerülése más szolgáltatáshoz kapcsolódik, és a többi vállalkozás esetében a vizsgálatot érintett szolgáltatás kapcsán nem is kerül elszámolásra, a más szolgáltatás keretében felmerülő költségek figyelembe vétele tehát a benchmark elemzés alapján sem volt indokoltnak tekinthető. A felperes és más szolgáltatók díjainak összehasonlítását is elvégezte a hatóság, melyből megállapítható volt, hogy a többi vállalkozás által alkalmazott díjak jelentősen alacsonyabbak a felperes által alkalmazott díjknál. Összegezve az elvégzett elemzések eredményei alapján az alperes álláspontja az volt, hogy a felperesnek a mellékvízmérő szakszerűségi vizsgálata és zárral való ellátása szolgáltatásra érvényesített díjai nem az érintett szolgáltatás (kiszállással együtt: szolgáltatás-csomag) költségeinek alapul vételével kerültek meghatározásra, mert abban más szolgáltatás költségei is figyelembe vételre kerültek, mindezek alapján a vizsgált díjakat a felperes a fogyasztók számára hátrányos módon, egyúttal tisztességtelenül és túlzottan magas mértékben állapította meg.

A bíróság rámutat, hogy víziközmű-szektor jogi szabályozásával, a jogalkalmazási környezettel kapcsolatos felperesi előadások a jogsértés megállapíthatóságát nem befolyásolják, a felperes Tptv. 21. § a) pontja szerinti jogsértésért való versenyjogi felelősségének kimentésére nem lehetnek alkalmasak. A felperes a kereseti kérelme alátámasztásául ráadásul olyan jogszabályokra hivatkozott – különös tekintettel a Vksztv. 76. § (1) bekezdésére, a Rezsitv. 4. §-ára –, amelyek kapcsán már az alperesi határozat is részletesen bemutatta (határozat III. fejezet), hogy azok az eljárás tárgyát képező mellékvízmérők szakszerűségi vizsgálatára és kapcsolódó szolgáltatásokra kifejezetten nem

vonatkoznak, és ezt egyébiránt maga a felperes is a keresetében később (keresetlevél 2.2. fejezet) elismerte. A felperes által hivatkozott KPMG Hungária Kft. tanulmánya a hazai víz- és csatornadíjakat elemzi, és e vonatkozásban mutatja be, hogy milyen különbségek fedezhetők fel, és mennyire nehezen összehasonlíthatók a díjak az egyes szolgáltatók eltérő helyzete miatt; e tekintetben is kiemelendő, hogy a felperesi hivatkozás esetleg helytálló lehetne ugyan a víz- és csatornadíjak összehasonlítása során, de kétségtávol nem vehető figyelembe egy ettől elkülönülő szolgáltatásnál, így az eljárás tárgyát képező mellékvízmérők szakszerűségi vizsgálata és kapcsolódó szolgáltatások esetén. A Magyar Energetikai és Közmű-szabályozási Hivatal állásfoglalása kapcsán ugyancsak kiemelendő, hogy az szintén a víziközmű-szolgáltatás (Vksztv. 2. § 24. pont) díjáról, annak különbözőségéről szól, a külön díj ellenében végezhető szolgáltatások díjának összehasonlíthatósága tekintetében azonban – különösen az alperesi összehasonlító elemzés helyességét megkérdőjelező – megállapítást nem tartalmaz. Arra a tényre, hogy a felperes a Magyar Energetikai és Közmű-szabályozási Hivaltól működési engedélyt kapott, már az alperesi határozat is utalt (260. pont), de ez a körülmény a vizsgált magatartás versenyjogi megítélése szempontjából ugyancsak közömbös. A felperes az alperesi határozatban kimunkált, fentebb összefoglalóan bemutatott közgazdaságtani elemzésekre reagáló, adatokat, számításokat illető konkrét érvelést nem terjesztett elő, csupán általános megjegyzéseket tett, melyeket a bíróság a következők szerint értékelt.

A mellékvízmérők szakszerűségi vizsgálatával kapcsolatban nem értett egyet a bíróság a felperesnek a határozat 88. pontjában foglaltakat vitató érvelésével. Az a megállapítás, miszerint az adott szolgáltatás tekintetében homogén jogszabályi környezet érvényesül, azt jelenti, hogy a kérdéses szolgáltatásra nem vonatkozik szolgáltatóként vagy földrajzi területen eltérő jogi szabályozás, a jogi szabályozás egységes abban, hogy a tevékenység, a szolgáltatás díjazását nem szabályozza jogszabály, amit a felperes maga is elismert. Az Ártv. rendelkezéseivel kapcsolatban a felperes a hatósági eljárásban képviselt álláspontját adta elő ismét (határozat 117-122. pont), amire az alperes a határozatában már részletesen és helytállóan megadta a választ határozatában (a határozat 247. pontjától). Kiemelendő, hogy az alperes részletes költségelemzést folytatott le, meghatározta a fajlagosan felmerülő költségeket és ez alapján (és a benchmark elemzés alapján) is jutott arra, hogy a felperes az indokoltnál magasabb költségeket alkalmazott; a felperes a hivatkozott költségelemzés megalapozottságával összefüggő számszerű kifogást, érvet nem fogalmazott meg. Emellett fontos az is, hogy az Ártv. hatálya csak az ott szabályozott jogviszonyokra, díjakra terjed ki, ennek fényében helyesen érvelt azzal az alperes, miszerint minden alapot nélkülöz felperes azon következtetése, hogy ha az Ártv. 1. § (2) bekezdésében foglalt negatív listában nem szerepel a tárgybeli szolgáltatás díja, akkor arra az Ártv.-t automatikusan alkalmazni kellene. Ha ugyanis megvizsgáljuk az Ártv. rendelkezéseit, azok – egy kivétellel – hatósági árakra vonatkoznak. Mivel a támadott határozat tárgyát képező árak nem vitatottan nem minősülnek hatósági áraknak, ezért a kérdéses rendelkezések hatálya sem terjedhet ki rájuk. A felperesi logikából az következne egyébként, hogy a kérdéses listában nem szereplő, gazdasági szereplők által alkalmazott díjak mindegyike tekintetében alkalmazni kellene az Ártv. szabályait, függetlenül attól, hogy azok hatósági árak minősülnek-e vagy nem, miközben nyilvánvalóan nem ez a helyzet. De még ha úgy tekintenénk is, hogy az Ártv. hatálya ilyen általános, a szabályok tartalma alapján az Ártv.-nek csak a 2. §-ában foglalt általános szabálya

lehetne alkalmazható jelen esetben, ám az nem mond mást, mint hogy az árak megállapítása – a Tpvt.-ben foglalt követelményekre is figyelemmel, az Ártv. eltérő kifejezett rendelkezései hiányában – a felek közötti szabad megállapodás tárgya. Mindebből egyértelmű a következtetés, hogy az alperesnek éppen hogy nem az Ártv. 8. § (1) bekezdése alapján kellett volna vizsgálni a kérdéses árakat, hanem a Tpvt. szabályai alapján, pontosan úgy, ahogyan a támadott határozatában tette.

A felperes a versenyfelügyeleti eljárás során tett észrevételeivel teljesen azonosan hivatkozott arra, hogy a benchmark módszer az adott esetben alkalmazhatatlan (határozat 123-129. pont), amire az alperes a határozatában szintén választ adott (a határozat 249. pontjától). E körben – a felperes kereseti érvelése nyomán – ismét kiemeli a bíróság, hogy a szektorális szabályozás helyzete az alperesi vizsgálat, az elvégzett elemzések eredményeit, az azok alapján tett megállapítások helytálló voltát önmagában nem cáfolja. A felperesnek az elemzésbe bevont más szolgáltatókétól eltérő gyakorlata, adottságai kapcsán tett előadására hangsúlyozandó, hogy a mellékvízmérők szakszerűségi vizsgálata szolgáltatás tartalma általánosságban történő megállapíthatósága kapcsán a felperes által előadottak az összehasonlító módszert nem kérdőjelezi meg, hiszen a támadott határozatában az alperes kifejezetten kitért arra, hogy a szolgáltatás szükségszerű tartalma az egész országban konstans munkafázisokkal azonosítható (kimenni a helyszínre, szemrevételezni a mellékvízmérőt, és ha szakszerűnek találták, plombával hitelesíteni, elvégezni a papírmunkát, visszamenni a szolgáltatóhoz; v.ö. határozat 90. pont, 205. pont), ezt a felperes tételesen nem cáfolta meg, a szolgáltatók közötti, felperes által felhozott viszonyítási alapoknak (szolgáltatási terület nagyság, törzshálózat hossza, domborzat, felhasználói egyenérték, üzemeltetési költség szerkezet, működési költségek) pedig nincs jelentősége, amit a korreláció-analízis is igazolt (v.ö. határozat 91. pontjától), a jelen eljárás tárgya a mellékvízmérők szakszerűségi vizsgálatának díja és a hozzá kapcsolódó kiszállás díja volt, amelyek lényegében függetlennek tekinthetők az említett tényezőktől. Azok közül kizárólag a kiszállási díj kapcsán van jelentősége a domborzatnak és a szolgáltatási területnek. Ezen tényezők eltérése a kiszálláshoz használt jármű fogyasztásában, illetve amortizációjában okozhat eltérést, de mivel fajlagos értékek kerültek figyelembe vételre, illetve az alperes a felperes által megadott adatokat (is) értékelte ebben a kérdésben, így a felperes hivatkozása nem helytálló. A szakszerűségi vizsgálat díja kapcsán pedig az állapítható meg, hogy az az ország minden víziközmű-szolgáltatójánál ugyanazt a munkadíjat lehet figyelembe venni, és a felmerülő költségekben sem lehet szignifikáns eltérés, hiszen az kizárólag a mellékvízóra zárral való ellátását (plombálását) jelenti, aminek anyagköltsége országos szinten azonosnak tekinthető. A felperes nem mutatta be, hogy mit is jelent a felmerülő költségek eltérő volta, melyek azok az okok és tényezők, amelyek miatt az ő költségei nyilvánvalóan alapvetően mások, mint az egyéb, az elemzésbe bevont szolgáltatókéi. A felperes az alperesi határozatban szereplő táblázatból példaként emelte ki a Zalavíz Zrt.-nél azt, hogy csupán 92 db mellékmérő szerepel, míg esetében több mint 66.000 db. A felperes ezen előadásánál megfélekedzik azonban arról, hogy az alperes fajlagos költségekre vetítette vissza a víziközmű-szolgáltatók által közölt költségeket, ami a felperesre nézve előnyös a más víziközmű-szolgáltatókkal történő összehasonlítás esetében, hiszen a nagyobb számú mellékvízmérőnél a fajlagos költségek a méretgazdaságosság elve alapján alacsonyabbak. Az a felperesi érv, mely szerint a Szegedi Vízmű Zrt.-nek a mintegy 59.000 db mellékmérőt sík, alföldi domborzati viszonyok között kell üzemeltetnie, szintén nem foghatott helyt, hiszen a

vizsgálat tárgyát nem a mellékvízmérők üzemeltetése, hanem azok szakszerűségi vizsgálata jelentette. Annak, hogy sík vidéken kell a szakszerűségi vizsgálatot lefolytatni, kizárólag a gépkocsi fogyasztási adatában lehet jelentősége, de azt meg az alperes kifejezetten számításba vette elemzése során. Ami a felperesnek az Ártv. 8. §-ára hivatkozó érvelését, az objektíve túlzott aránytalanság vizsgálatának szükségességét illeti, a bíróság csak visszautal az Ártv. alkalmazhatósága kapcsán fentebb kifejtettekre. A benchmark módszer alkalmazhatósága körében pedig a bíróság emlékeztet arra, hogy az alperes a határozatában felhívta a Kúria (Legfelsőbb Bíróság) Kf.II.39.048/2002/13. számú ítéletét azzal, hogy amennyiben a versenyjogsértés (túlzottan magas ár) megállapításának többféle megközelítési vizsgálati lehetősége van, az egyik elvégzése nem zárhatja ki a másikat és a versenyjogsértés megállapításának lehetőségét, kétség esetén mindkét lehetséges módszer elvégzése után a vizsgálatok eredményeit összességében értékelve lehet csak a jogsértésről helyesen és megalapozottan állást foglalni. A jelen ügyben az egyik vizsgálati módszer a benchmark elemzés volt, melynek lényege, hogy a vizsgált árakat, illetve költségeket összehasonlítható áru árával/költségével, vagy más földrajzi piacon tevékenykedők hasonló árura vonatkozó áraival/költségeivel hasonlítjuk össze. Az összehasonlító módszer alkalmazása akkor indokolt, ha megfelelő viszonyítási alap áll rendelkezésre, így válik a vizsgált árszint értékelése az adott ügyben védhetővé, márpedig a megfelelő viszonyítási alap perbeli esetben való fennállását az alperes a határozatában meggyőzően igazolta.

A keresztfinanszírozás tilalmának és a költségek megtérülésének a Vksztv.-ben rögzített alapvető rendelkezéseire kapcsán kiemelandő, hogy az alperes nem csupán benchmark elemzést végzett, hanem költségelemzést is, aminek keretében tételről tételre megvizsgálta a fajlagosan felmerülő költségelemeket, és ezek alapján is eltúlzottnak találta a felperes díját (még úgy is, hogy sok esetben a felperesre kedvezőbb számítást vette figyelembe). A költségelemzés alapján meghatározott alacsonyabb díj miatt pedig nem látható be, hogy a felperesi érvelés mentén a többi alacsonyabb díjat felszámító víziközmű-szolgáltató díjai, illetve azok figyelembe vétele a határozatban foglaltak szerint aggályos lenne, egyébiránt az ilyen szempontú vizsgálódás sem a versenyfelügyeleti eljárásnak, sem a pernek nem képez(het)te tárgyát. A Fejérvíz Zrt. gyakorlatára vonatkozóan csatolt cikk és közlemény a felperesi magatartás megítélése során nem bír jelentőséggel. Amint az alperes a határozatában is kifejtette (határozat 240., 241., 243., 244. pont), a felperes alappal nem hivatkozhat arra, hogy más szolgáltatók veszteségesen működtetik ez érintett szolgáltatásokat, hiszen ez nem mentesíti attól a tényről, hogy az alkalmazott díjai magasabb összegűek, mint az eljárás során a költségelemzéssel megállapított indokolt díjak. Továbbá arra sem hivatkozhat alappal, hogy az adminisztrációs és leolvasási költségeket is érvényesíti díjaiban, mivel ezen szolgáltatások nem az egyszeri szakszerűségi vizsgálatához vagy az ahhoz társuló kiszálláshoz kapcsolódik, hanem a rendszeres vízfogyasztáshoz. A felperes a szakszerűségi vizsgálat és az ahhoz kapcsolódó szolgáltatások számlájába ezen szolgáltatáson felül semmilyen más szolgáltatás díját nem építheti be, hiszen az nem ehhez az egyszeri szolgáltatáshoz kapcsolódik, így teljességgel elfogadhatatlan az a hivatkozása, hogy a törvénymódosítás miatt jelentkező „egyéb [új] szolgáltatások” miatt alkalmaz ilyen mértékű díjat. Megjegyezte az alperes, hogy a felperes fenti előadása azt jelenti, hogy pl.: a rezsicsökkentés miatti veszteségét a szakszerűségi vizsgálat díjába építi be, ami meglehetősen kérdéses joggyakorlatot jelent.

Az alapidíj kapcsán követett gyakorlatok sokfélesége körében is a felperes lényegében általános hivatkozásokat adott elő, ezzel szemben helyesen utalt arra az alperes, hogy az alapidíjak meglétének vagy hiányának a mellékvízmérők szakszerűségi vizsgálatának díja körében nincsen jelentősége, mert két elkülönült szolgáltatásról van szó, amelyek nem moshatók össze, az egyik bevételeből a másik nem finanszírozható. A mellékvízmérők szakszerűségi vizsgálatának díja – a már kifejtettek szerint – egy egyszeri szolgáltatás után fizetendő díj, míg az alapidíj (nevéből adódóan is) egy rendszeresen fizetendő díj a szolgáltató részére annak ellentételezésére, hogy a szolgáltató folyamatosan biztosítja a fogyasztó számára a közműszolgáltatás elérhetőségét.

A mellékszolgáltatásokhoz kapcsolódó feladatok sokfélesége kapcsán tett, ugyancsak általános hivatkozásoknak sincs jelentősége, mert a mellékvízmérők szakszerűségi vizsgálata – a fentebb írtak alapján – valamennyi víziközmű-szolgáltatónál ugyanazon szolgáltatási elemeket tartalmazza, és ilyen módon az egyes víziközmű-szolgáltatók esetében megfelelő pontossággal összehasonlítható. A rendszerben gondolkodás hiánya nem róható az alperes terhére, mert a vizsgált felperesi magatartást több módszerrel és megközelítésből elemezte, és minden irányból arra jutott, hogy az jogsértő.

Az alperes a határozatának felperes által kifogásolt 216. pontjában arra mutatott rá – a többi víziközmű-szolgáltató egységes gyakorlatával is alátámasztottan –, hogy az egyszeri szolgáltatást jelentő mellékvízmérő szakszerűségi vizsgálat díjába nem építhető be a később esetlegesen jelentkező, nem egyszeri, hanem más típusú, folyamatos szolgáltatást jelentő óraleolvasási és számlázási tevékenység utáni díj. Ezzel az eltérő – hibás – gyakorlattal a felperes olyan szolgáltatásért számít fel díjat, amit még el sem végzett, illetve előfordulhat, hogy el sem fog végezni (pl. mert a fogyasztó visszaadja a mellékvízmérő órát még az óraleolvasások, számlázások előtt), és az ráadásul a szakszerűségi vizsgálat szolgáltatásnak nyilvánvalóan nem része.

A kiszállás gépjármű költségei kapcsán a felperes újfent az eljárás során már ugyanígy felhozott érveire hivatkozott (határozat 256. pont), melyre a határozat ugyancsak választ adott (határozat 257-258. pont), miszerint az alperes a kiszállási költség egységárának meghatározása során kifejezetten a felperesre nézve kedvezően járt el, figyelemmel arra, hogy egy liter motorbenzin árát 427 forint összegben vette figyelembe, holott az állami adóhatóság által hivatalosan meghatározott költség jóval alacsonyabb volt, a tevékenységhez használt gépjármű fogyasztási normáját pedig 10 liter / 100 kilométer mértékben határozta meg, miközben egy átlagos gépjármű fogyasztása ma már ezt nem éri el. Emellett az alperes figyelembe vette az amortizációs költséget is, ami valóban a saját gépjárművel történő munkába járásra vonatkozik, azonban a felperes – azon kívül, hogy ennek tényét vitatta – nem adta indokát, hogy miért nem volna figyelembe veendő ez a költség, alaki jelegű kifogásokkal élt, tartalmiakkal nem. Arra figyelemmel is, hogy e költségen kívül a felmerülő értékcsökkenést (amortizációt) a felperes minden évben figyelembe veheti, elszámolhatja, így végső soron az nála bevételként realizálódik, ezért azt az alperes a számításai során nem értékelte költségcsökkentő tényezőként. Hangsúlyozandó, hogy az alperes számos tényezőt vett figyelembe a gépjármű költségek, azaz a kiszállás közvetlen költségeinek számításakor (határozat 198. pont), a felperes a kiszállási költségelemzés egyetlen egy elemét ragadta ki

úgy, hogy nem is ez adta a kiszállási költség fő tényezőjét, abban egy marginális értéket képviselt. Az alperes a felperes számára tehát összességében kifejezetten kedvező számítási módszer mellett is arra jutott, hogy megközelítőleg fele akkora költségnormával (51,7 forint/kilométer) kalkulálhat, mint a felperes. Ebből a szempontból az alperes a kiszállás közvetlen költségét túlzónak tekintette, amely tétellel kapcsolatban azonban rögzítette, miszerint az nem gyakorol jelentőst hatást a költségek mértékére, illetve ebből kifolyólag a díjra sem.

A határozat 198. és 213. pontjait érintő felperesi kifogás tekintetében kiemeli a bíróság, hogy a felperes a hivatkozott határozati pontokat kontextusából kiragadva értékelte. A felperesi előadással szemben a két határozati pont áttekintése után egyértelműen megállapítható, hogy azok között nincs ellentmondás, ugyanis a határozat 198. pontja a kiszállás költségelemzés keretében kiszámított közvetlen költségéről szól, és azt tekinti túlzónak, míg a 213. pont a felperes által szolgáltatott gépjárműköltség-adatokat az egyéb szolgáltatók adataival egybevetve állapítja meg, hogy ebben az összehasonlításban az nem tekinthető túlzónak. Mindjárt ezt követően, a 214. pontban már az szerepel, hogy amennyiben valamennyi szolgáltató tekintetében azonos módon kiszámítjuk az egy kilométerre jutó elfogadható gépjárműköltséget, akkor a kiugróan eltérő értékektől megtisztított adatokat összehasonlítva a felperes egy kilométerre vetített gépjármű költsége magasnak ítéltető. Hangsúlyozandó, hogy a 213. pontban az alperes rögzíti, miszerint a kiszállási díjat a felperes esetében nem a közvetlen költségek növelik meg számottevően, hanem az egy útra eső közvetett költség, amely vonatkozásában a később a következőkben kifejtettek (a határozat 215. pontjától) utal. A Fővárosi Önkormányzat által meghatározott taxiszolgáltatás díjához történő hasonlítás a felperes részéről nyilvánvalóan alaptalan, miután a két szolgáltatás teljességgel eltérő, más jogszabályi és adózási követelményeknek kell megfelelnie, ráadásul a felperes semmilyen módon nem igazolta, hogy az ott meghatározott díj – akár az Ártv. alapján – megfelelő, közgazdasági szempontból nem túlzó mértékű díj lenne.

A közvetett (általános) költségek érvényesítésének alapja tekintetében a felperes a versenyfelügyeleti tárgyaláson előadott álláspontját ismételte meg (határozat 137-141. pont), ezzel kapcsolatban az alperes a határozatában álláspontját kifejtette (határozat 260-261. pont). Kiemelendő, hogy a Magyar Energetikai és Közmű-szabályozási Hivatal ajánlásában, a felperesi számviteli politikában és önköltség számítási szabályzatban foglaltak nem képezték tárgyát az alperes azon vizsgálódásának, amely a közvetett költségek számítására vonatkozott, az alperesnek elsősorban nem is a közvetett költségek alapjával, annak felszámításával, hanem a mértékkel szemben volt kifogása, hiszen a költségelemzés és a benchmark alapján is arra jutott, hogy azok túlzottak. A működési engedélyt kiadó határozatából pedig egyáltalán nem tűnik ki, hogy az az önköltség számítási szabályzat tartalmi vizsgálatára és jóváhagyására is kiterjedt volna, különösen nem vonatkozott a jelen eljárás tárgyát képező szakszerűségi vizsgálat és kiszállás díjában a felperes által érvényesített közvetett költségek mértékének jóváhagyására. Már csak azért sem, mert a határozat maga is rögzíti, hogy az engedély feltételei között a vonatkozó jogszabályi feltételek meglétét és betartását vizsgálta, a kérdéses díjakra pedig – a felperes által is elismerten – nem létezik szabályozás.

A vizsgált szolgáltatáshoz kapcsolódó további tevékenységek (számlázás, adminisztrációs

költségek stb.) figyelembe vételével összefüggő előadásában a bíróság megítélése szerint a felperes félreértelmezte az alperesi határozat 34. pontjában foglaltakat. A határozat ezen pontjának lényegi üzenete, hogy a mellékvízmérők szakszerűségi vizsgálatának díját, illetve a későbbiekben a mellékvízmérő alapján történő számlázás, adminisztráció díjazását teljesen el kell különíteni egymástól. A fentebb már részletezettek szerint azt ugyanis, hogy a későbbiekben számlázás, adminisztráció fog-e egyáltalán történni, sem a víziközmű-szolgáltató, sem a fogyasztó nem tudhatja előre. A felperes érvelése, miszerint a szakszerűségi vizsgálat díja a későbbi számlázási, adminisztrációs szolgáltatást is tartalmazza, sehol nem szerepel a szakszerűségi vizsgálat díjának meghatározása során, és a díj megfelelősége kapcsán nem fogadható el mint költségelem; az ezzel ellentétes felperesi gyakorlat versenyjog-ellenes, vagyis a felperesi érveléssel szemben jogilag tilalmazott, miután pedig e díjak a vizsgált körben egyáltalán nem szerepelhetnének, azokkal kapcsolatban azok „nem túlzó” volta eleve fel sem merül.

Amint azt végső soron a felperes maga is kifejtette, „a mellékmérők után fizetendő alapidj kellene, hogy szolgáljon azon elemek fedezetéül, melyek a konkrét szolgáltatás nyújtásához csak közvetetten, a szolgáltatás megrendelése után, annak igénybe vétele okán jelentkeznek, úgy mint leolvasás, számlázás, esetleges karbantartás stb.” A felperes a perbeli esetben a mellékvízmérők szakszerűségi vizsgálata (beleértve a zárral való ellátása) szolgáltatás és az ahhoz kapcsolódó kiszállás vonatkozásában alkalmazott díjának kialakításakor nem ennek megfelelően járt el, részben pedig éppen emiatt a magatartása a Tpt. 21. § a) pontjába ütközően versenyjogsértő volt, amint azt az alperes a határozatában helytálló módon megállapította. A közművagyon jó gazda módjára való üzemeltetésére, a veszteséges gazdálkodás elkerülésére törekvés nem jelenti azt, hogy e célok elérése érdekében a gazdasági verseny tisztaságát előíró jogszabályi rendelkezéseket félre lehetne tenni. A felperes azon hivatkozása, hogy esetében hátrányos azon vizsgálati alap, hogy az általa folytatott gyakorlat olyan szolgáltatókkal kerül összevetésre, amelyek nem ugyanezen szisztémával képzik áraikat (miután náluk ugyanezen költségek máshol, más soron megtérülhetnek), semmiképpen sem fogadható el, mert a benchmarkba került szolgáltatók, szolgáltatások és díjazásuk összehasonlítható helyzete a határozatban részletesen levezetett módon igazolt volt, a felperes előadásából is az tűnik ki, hogy épp a felperes az, aki „kilóg a sorból” a többi szolgáltatóhoz viszonyítva, és nem pedig fordítva van így.

A felperes – a terhére rótt jogsértés megállapításán túl – a határozat további rendelkezéseit (így az alkalmazott jogkövetkezményeket) keresetében nem vitatta, így e körben a bíróságnak már külön nem kellett vizsgálnia.

A felülvizsgálni kért közigazgatási határozat a keresetben megjelölt körben, az ügy érdemét érintően nem bizonyult jogszabálysértőnek, ezért a bíróság a felperes keresetét a Pp. 339. § (1) bekezdése alapján elutasította.

Az alperes költségeinek megfizetésére a felperes a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles. A bíróság a perköltség összegét a Pp. 67. § (2) bekezdésére is figyelemmel, a Pp. 75. § (1) és (2) bekezdései, valamint 79. § (1) bekezdése alapján, a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendeletben (a továbbiakban: IM rendelet)

foglaltakra is figyelemmel határozta meg, szem előtt tartva mindenekelőtt a per tárgyának értékét (IM rendelet 3. § (2) bek.), de értékelve a jogvita bonyolultságát, a képviselő szakmai nehézségét, továbbá az előkészítő munka (beadványok elkészítése), illetve a tárgyaláson való megjelenés és nyilatkozattétel időigényét is (IM rendelet 3. § (6) bek.).

Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 62. § (1) bekezdés h) pontjában biztosított tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt, az Itv. 39. § (1) bekezdésében és 42. § (1) bekezdés a) pontjában meghatározott mértékű kereseti illeték viselésére a felperes a költségmentesség bírósági eljárásban történő alkalmazásáról szóló 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján köteles.

Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Pp. 340. § (2) bekezdése biztosítja.

Budapest, 2016. február 19.

dr. Remes Gábor s.k.
bíró

A kiadmány hitelétül:

